

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν

Τὶ σὲ νῦν Ποιμὴν ὀνομάσωμεν, μοναστῶν ὑπογραμμόν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς, πολίτην, τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον, τῆς ἄνω, μητροπόλεως οἰκίτορα, τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ σὲ νῦν Ποιμὴν πρεσφθεγξώμεθα; τῆς ἐρήμου πολιστήν, καὶ ἡσυχίας ἐραστήν, τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μοναστῶν καθηγητήν, πλημμύραν, διδαγμάτων θεοῦ Πνεύματος, φωστήρα, διακρίσεως ἀκοίμητον, θαυματουργόν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγαζὼν τὰς ψυχὰς τῶν προσιόντων σοὶ πιστῶς, καὶ τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, ὑποδεικνὺς αὐτοῖς σοφέ, διὸ σὲ ἐν αἰνέσει μακαρίζομεν, τελοῦντες, τὴν ἀγίαν σου πανήγυριν, Ποιμὴν Πατέρων τὸ καύχημα, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλωσ, ἀνανεύουσα ψυχῆ, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ: Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καὶ βόησον, Παρθενομήτορ δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, ῥυσθήναι με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα ἢ ἀμνὰς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα: ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν, Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρῦων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ τῆ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι, Ποιμὴν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἢ καρδία σου, τὸν κρυμὸν τῶν δαιμόνων, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα διέλυσεν.

Ἄνθρακι θεοῦ φόβου, φλέξας τῶν παθῶν τὴν ὕλην γέγονας, διακρίσεως λύχνος, ἀπαθείας πυρσός τε μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, Πάτερ τὸν σταυρόν σου ἠκολούθησας, τῷ καλέσαντι πόθῳ, καὶ φωστήρ μοναστῶν ἐχημάτισας.

Θεοτοκίον

Ὅλος μὲ διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἀγνή Μητροπάρθενε.

ᾠδὴ γ'
Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Στάσιν τὴν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἄγγελοι, καὶ γὰρ αὐτούς, ἔσχες συνεργοῦντας, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεις.

Λύμνης ἀπεκάθηρας, τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς τῶν παθῶν, ἐνοπρίζη, καθαρῶς τὸν Ἄορατον.

Γάλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὅσιε, εἰς ἀρετῶν ὕψος ἀνηνέχθης, εἰς τελείαν ἀπάθειαν.

Θεοτοκίον

Ἐχων σὲ βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμᾶς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ, ἔχων σὲ προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σὲ τὸ πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Ποιμαινόμενος ὑπὸ Κυρίου, τούτου πρόβατον, ὠράθης πρᾶον, ἐναντίους λύκους μάκαρ τροπούμενος, καὶ ἐκτελέσας τὸν θεῖον ἀγῶνά σου, πρὸς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἐσκήνωσας, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἶμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τὰς τοῦ Παρακλήτου ἀνγὰς δεχόμενον, θεοφόρε ἐχρημάτισας, καὶ δοχεῖον ἀναβάσεων.

Ἀρδευόμενος δάκρυσιν, δένδρον καθωράθης Πάτερ ὑψίκομον, ἐγκρατεία καλλυνόμενον, καὶ καρποὺς ἐνθέοις εὐθηνούμενον.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας πόνοις ἀσκήσεως, ἀρετῶν στάχυν πολύφορον, καὶ θαυμάτων χάριν ἐγεώργησας.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκὴνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

ᾠδὴ ε'
Ὅρθρίζοντες βοώμέν σοι

Τὸν καύσωνα βαστάσας αἰοίδιμε, τῆς ἡμέρας, χαρὰς κατηξίωσαι, τῆς τοῦ Κυρίου σου Ὅσιε.

Ἀσκήσεως λειμώνι ἠδύπνοον, ἔφυς ρόδον, ὀσμαις θείας γνώσεως, εὐωδιάζον τὰ πέρατα.

Τὸν πρὶν μεγαλαυχία χρησάμενον, Πάτερ ὄφιν, πρὸς γῆν ἐταπεινώσας, τὴ ταπεινώσει φραξάμενος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκί, τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

ᾠδὴ ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Νεκρώσας τὰς τοῦ σώματος ὀρμᾶς, πολλοὺς ἀγωνίσμασι, ζῶην πρὸς ἀθάνατον, ἐξεδήμησας Ποιμὴν ἀξιόλαστον.

Ἐγκράτειαν ἀέναον καὶ εὐχὴν, ἀγάπην ἀθόλωτον, κτησάμενος Ὅσιε, ἀκηλίδωτον Θεοῦ ὄφθης ἔσοπτρον.

Ἐρήμοις ἐν ἀβάτοις προσφοιτῶν, παθῶν ἐρημώσεως, σαυτὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ πολίτης οὐρανῶν ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κηύσασα, ῥύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ ἀγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, Ποιμὴν θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

Στίχοι

- Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἠρπάγη βίου,
- Ποιμὴν, τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου ποιμένος.
- Ποιμένα εἰς μέγαν ἐβδόμη εἰκάδι ὄχητο Ποιμὴν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Λιβερίου Πάππα Ῥώμης.

Στίχοι

- Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,
- Ὅν οὐρανοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου, Ἐπισκόπου Κουδρουβῆς.

Στίχοι

- Τὴν κλήσιν εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην
- Πληρῶ θανόντι ἐπαινὸν σοὶ τὸ χρέος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος Εὐνούχου.

Στίχοι

- Ἀνὴρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπάδων.
- Λευκαίνεται γάρ, καὶ πεφυκῶς Αἰθίοψ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ Νέα, τρίχινον ῥάκος ἐνδυθεῖσα καὶ εἰς φρέαρ ῥιφθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὁ μανδύας σοὶ πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα.
- Μεθ' ὧν ὑπῆλθες, Ἀνθοῦσα, βαθὺ φρέαρ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Φανουρίου ἀναφανέντος ἐν ἔτει 1500.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Παῖδες Ἑβραίων

Θείαις σχολάζων θεωρίαις, λαμπρυνόμενος αὐλοῖς θεαυγαίαις, καὶ ἡμέρας υἱός, καὶ φῶς τῶν ἐν σκότει, ὡς ἀληθῶς γεγένησαι, ἔεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας, μετὰ σώματος Ἀγγέλους ἐμιμήσω, Παραδείσου τρυφῆς, ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν μακάριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λάμπων ἀκτίσιν ἀπαθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶντας Ὅσιε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει, ὦ μελωδοῦντες κράζομεν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'

Τὸν ἄναρχον Βασιλέα

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίω σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσηλθες ἐν χαρᾷ, εἰς ἄφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔσεισαν τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, οἱ ἄνεμοι ἀκαθάρτων πνευμάτων, ἐστήρικτο καὶ γάρ, τῆς πίστεως ἐν πέτρα, παμμάκαρ θεοφόρε.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτώνιον, ἐνεδυσω δὲ Πάτερ, ὠραίαν τὴν στολήν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσας τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὑμνήσωμεν λαοί, τὴν ἁγίαν Παρθένον, αὐτὴν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν τρέμουσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή

Ἔδυσ μὲν οἶα πὲρ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ ἥλιον, καὶ ὡς ἀκτίνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σᾶς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετάς, ἐλαυνούσας τὴν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος ἀοίδιμη γέγονε, καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῆ, ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαίωμα Ποιμῆν, τηρήσας ἀλώβητα, ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίω σοὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ταῖς θείαις Πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεοῦμενος, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ, πεφωτισμένος νῦν παριστάμενος, καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῶ, ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σὲ τιμώντων Ποιμῆν, καὶ τελούντων σου τὴν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον, ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε, τὰ διεστώτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἦνωσας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψίστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὅλην σαφῶς δεξάμενος, τὴν τρισήλιον αἴγλην, τῆς θεαρχίας πάνσοφε, νῦν Θεὸς χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ

φύσει μεθέξει, ὄν δυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, τοὺς τιμώντάς σε Πάτερ, καὶ τὴν σεπτὴν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦντας, Ποιμὴν θεόφρον Ὅσιε, ἀσκητῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον

Σὲ ὁ πατήρ ἠρέτισεν, ὡς πολύευκτον κρίνον, Θεοκυῆτορ πάναγνε, διὰ Πνεύματος θείου, πρὸς τὴν Υἱοῦ κατοικίαν, ἀναμέσον εὐρῶν σε, τῶν ἀκανθῶν πανάμωμε, ἀποστίλβουσαν κάλλει, παρθενικῶ, διὸ δὴ Θεόνυμφε σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.